Království poníků

DOBRODRUŽSTVÍ S JEDNOROŽCEM

Chloe Ryderová

bambook

bambook

Pro Iylu, která se stala inspirací pro tato dobrodružství.
Se zvláštním poděkováním Julii Sykesové.

Chloe Ryderová

Království poníků
Dobrodružství s jednorožcem

Ilustrace Jennifer Milesová

Přeloženo z anglického originálu *Princess Ponies: A Unicorn Adventure*
Tento překlad je vydáván nakladatelstvím Grada Publishing, a. s.,
po dohodě s Bloomsbury Publishing Plc. Všechna práva vyhrazena.
Text copyright © Chloe Ryder, 2013. This translation of *Princess Ponies 4: A Unicorn Adventure* is published by Grada Publishing, a.s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.
Illustrations copyright © 2013 by Jennifer Miles
Translation © Leona Maříková, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 10 008. publikaci

Překlad Leona Maříková
Odpovědný redaktor Lukáš Záleský
Grafická úprava a sazba TypoText
Vytiskla Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město
První vydání, Praha 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy ***bude trestně stíháno****. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou* ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

ISBN 978-80-271-7925-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-3294-2 (print)

Království poníků

DOBRODRUŽSTVÍ S JEDNOROŽCEM

Chloe Ryderová

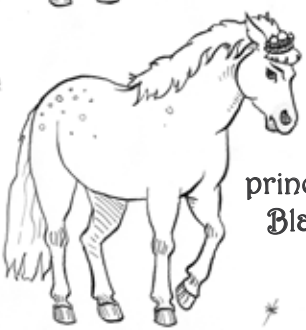
Královská

královna
Zora

princezna
Klára

princezna
Blanka

princezna
Romana

princezna
Zlata

rodina

král
Ignác

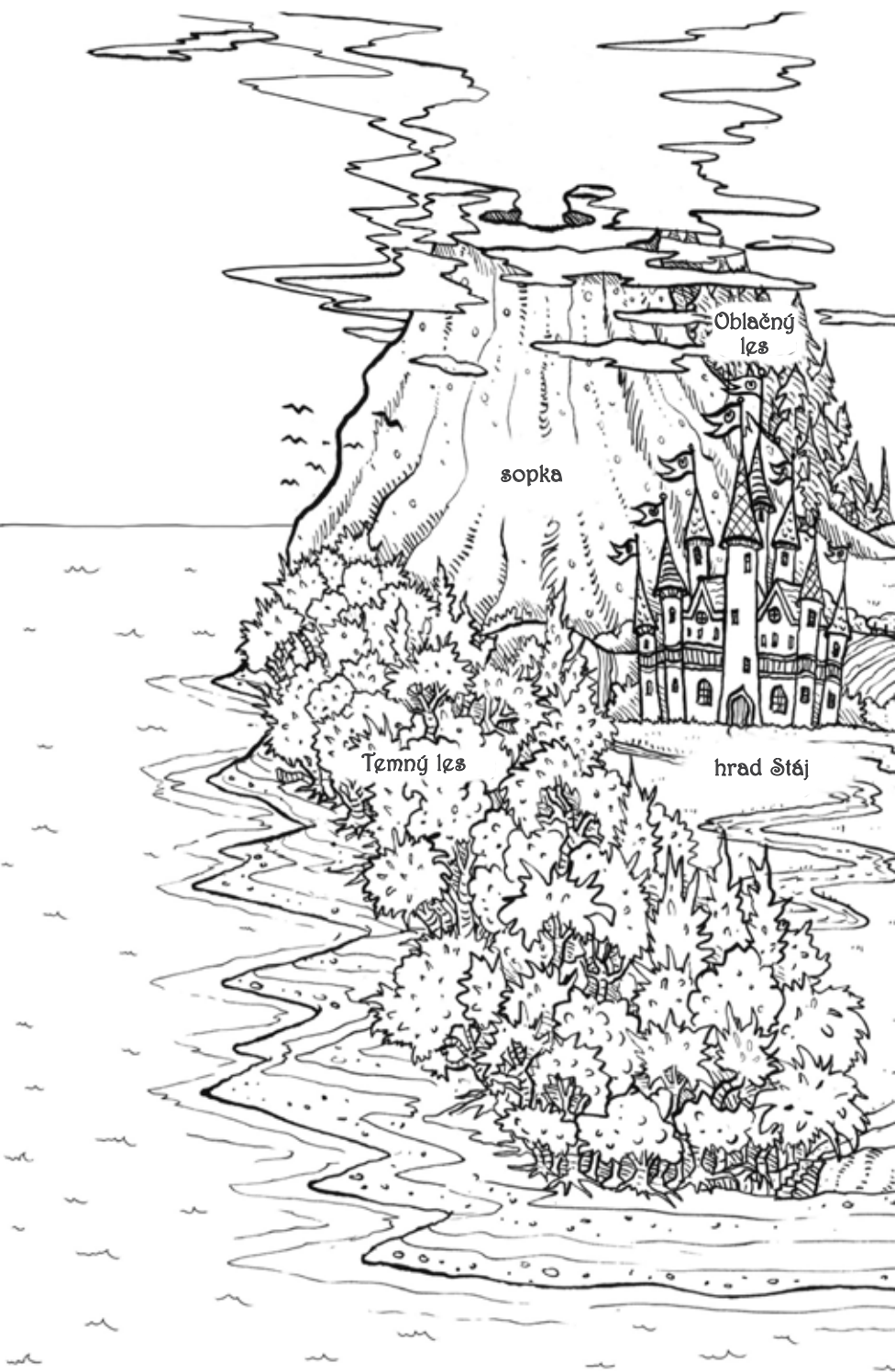
prince
Tryskáč

prince
Blesk

prince
Vichr

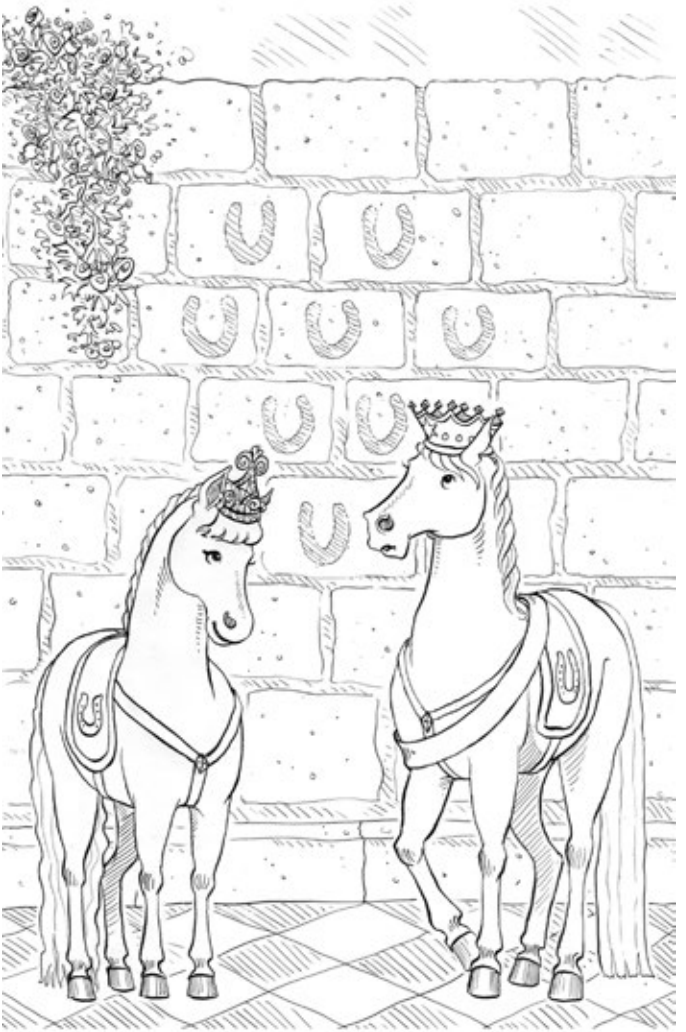

Oblačný
les
sopka
Temný les
hrad Stáj

Rytířov
S
Z
V
J
vrchy
Podkovov
savana
pastviny
OHRADA
Jezdecká
přípravka
planina
Hřívová ulice

Bylo brzy ráno, těsně před svítáním. Na starobylém dvoře postávali dva poníci a smutně pozorovali prázdnou kamennou stěnu.

„Kam až moje paměť sahá, tahle zeď ještě nikdy nebyla prázdná. Nemůžu uvěřit, že odtud zmizely všechny podkovy – a ještě k tomu zrovna před letním slunovratem," řekl hřebec.

Bylo to krásné zvíře – měděně zbarvený poník se silnýma nohama a zářivýma očima, ozdobený červenou královskou šerpou.

Vedle něj stála klisna barvy palomino se zlatou srstí a čistě bílým ocasem, který splýval k zemi jako vodopád.

„Máme na jejich nalezení velmi málo času," tiše mu odpověděla.

Poníci s narůstajícím smutkem sledovali, jak tma pomalu mizí a vychází slunce. Když na nádvoří dopadly první sluneční paprsky a osvítily kamennou zídku, objevily se stopy po zlatých podkovách v místech, kde dřív visely.

„Letní slunovrat je nejdelším dnem roku," řekl tiše hřebec. „Během něj

musí naše starobylé podkovy znovu získat svou kouzelnou moc. Jestli se podkovy do osmi dnů nenajdou, osmého dne za soumraku jejich kouzelná moc zmizí a náš nádherný ostrov zanikne." Těžce si povzdechl a přitiskl se hlavou ke královně.

„Teď nás může zachránit jedině zázrak," prohlásil.

Královna smutně sklonila hlavu. Diamanty na její koruně se třpytily v prvních ranních paprscích.

„Musíme věřit," pronesla laskavě. „Ale cítím, že se ten zázrak blíží."

Kapitola 1

Filipku vzbudily dotyky teplých paprsků na tváři a vzdálený zpěv. Hudba jí připomněla starší sestru Moniku, která si často po ránu zpívala. Zpívala ale většinou falešně, což neplatilo o překrásných hlasech, které teď slyšela. Zvědavost ji vyhnala z postele.

„Romano, jsi vzhůru?“

Slámou plněná peřina byla zmuchlaná, jako kdyby princezna

Romana vstávala ve spěchu. Když se Filipka rozhlédla po prázdné komnatě, bodlo jí steskem u srdce. I když jí její setra Monika občas lezla na nervy, stýskalo se jí po ní – a taky po mamce a bráškovi Honzíkovi. Jestlipak jim Filipka taky chybí?

Před čtyřmi dny trávila Filipka s rodinou prázdniny na pláži, když ji dva obrovští mořští koníci odnesli na kouzelný ostrov Rytířov, kde žili mluvící poníci. Filipka pak zjistila, že Rytířovu hrozí velké nebezpečí. Osm zlatých podkov, díky kterým ostrov existoval, bylo ukradeno ze starobylé Šeptající zdi na nádvoří hradu Stáj. Jestliže se podkovy nevrátí na své místo do letního slunovratu, slunce

neobnoví jejich kouzelnou energii a Rytířov by mohl navždy zmizet. A k neuvěření bylo i to, že právě Filipku požádali, aby podkovy našla. Společně se svou kamarádkou, princeznou Romanou, se jim podařilo najít už čtyři podkovy. Svátek slunovratu měl ale nastat už za tři dny a jim stále ještě čtyři podkovy chyběly.

Když Filipka vstala z postele, vzpomněla si na něco důležitého – Rytířov existoval v jakési kouzelné bublině. Zatímco byla na ostrově, v jejím světě neuběhla ani vteřina, což znamenalo, že ji rodiče nebudou hledat. Filipce se okamžitě přestalo stýskat.

Přiskočila k oknu, aby se podívala, odkud přichází zpěv. Komnata

princezny Romany byla v nejmenší hradní věži, ozdobené růžovou vlaječkou na špičce a byl odsud nádherný výhled. Filipka zahlédla v dálce třpytící se moře a pak se podívala na nádvoří pod sebou.

„To je celý královský dvůr," vydechla.

Na nádvoří stáli shromážděni všichni poníci z královského dvora a v jejich čele stáli princezny a princové. Jejich pestrobarevné šerpy a tiáry zdobené drahokamy se blýskaly v ranním slunci. Romanina starší, panovačná sestra Klára, řídila zpěv jezdeckým bičíkem, a z té nádherné hudby se chtělo Filipce tančit. Když Filipka poprvé vstoupila na půdu Rytířova, před všemi se styděla. Teď měla ale pocit, jako by

sem odjakživa patřila a nemohla se dočkat, až se přidá k ostatním.

Filipka se rychle oblékla do nového oblečení, které se jako mávnutím kouzelného proutku přes noc objevilo u postele a čekalo tu jen na ni – džínové sukně, pruhovaného trička, punčoch a mikiny – a pak spěchala po točitém schodišti dolů na nádvoří.

„S dovolením," šeptala při prodírání se dopředu. Královští poníci se usmívali, když se rozestupovali, aby ji pustili. „Děkuji," usmívala se do všech stran.

Princezna Zlata zpívala vedle Romany a podupávala si přitom nablýskaným růžovým kopytem do rytmu. Byla velmi půvabná.

Měla lesklou kaštanovou srst,
ale vysoké tóny jí moc nešly.

„Zníš jako staré rozvrzané dveře,“ utahovala si z ní Romana.

Zlata smutně svěsila hlavu.

„Ahoj Romano. Ahoj Zlato,“ zašeptala Filipka a vtlačila se mezi ně. „Co se tu děje?“

„Nacvičujeme na královský koncert,“ odpověděla Romana. „Koná se vždycky ve svátek slunovratu jako poděkování za Rytířov a kouzelné podkovy. Ale Zlatě zakážou zpívat, pokud bude dál dělat takový rámus,“ šťouchla škádlivě do své starší sestry.

Zlatiny hnědé oči se zalily slzami. „Ty jsi tak zlá!“ vykřikla. Odstrčila Romanu a vyběhla z nádvoří.

„Žádný koncert nebude, jestliže nenajdeme ztracené podkovy," řekla Filipka. „Ale než se je vydáme hledat, měla bys nejprve najít Zlatu a omluvit se jí, že jsi ranila její city."

Romana se tvářila překvapeně. „Jen jsem ji škádlila. Nechtěla jsem ji urazit. Neuvědomila jsem si, jak moc chce zpívat sólo."

Romana se honem chtěla se svou sestrou usmířit, a tak se s Filipkou rychle vytratily z královského nádvoří.

Před hradbami zařehtala na Filipku. „Nasedni!"

Filipka vyskočila Romaně na hřbet a cvalem vyrazily za Zlatou.

„Tamhle je," ukázala Filipka, když vyjely po padacím mostě z hradu.

„Míří na pastviny," řekla Romana a tryskem vyrazila za ní.

Filipka se naklonila dopředu jako dostihový žokej a chytila se Romany za hřívu. Klisna cválala tak rychle, že Filipka cítila odpor vzduchu ve tváři a jak jí vítr vhání slzy do očí a vlasy za ní divoce vlají.

Zlata se ale na pastvinách nezastavila a pokračovala dál přes savanu.

„Kam má namířeno?" vykřikla Filipka.

„To netuším," v hlase Romany zazněly obavy. „Je to směrem k Oblačnému lesu, ale tam přece nemůže jet."

„A proč ne?"

Romana teď zpomalila. „Protože tam straší."

Filipka se pevněji chytila Romaniny hřívy. Bylo jí totiž jasné, že pokud Zlata vjede do strašidelného lesa, budou tam muset s Romanou za ní.

„Rychleji," pobídla Filipka Romanu.

Romana vyrazila vpřed.

„Zlato, počkej!" zavolala Filipka. „Romana ti musí něco říct!"

Byly už skoro na kraji Oblačného lesa, když Romana konečně Zlatu dohonila.

„Omlouvám se," řekla Romana udýchaně. Boky se jí zdvihaly a Filipka jí sklouzla ze hřbetu, aby klisnička mohla popadnout dech. „Nechtěla jsem ranit tvé city."

„Já taky neumím zpívat," přiznala se Filipka. „Vůbec mi to nejde a vždycky se tak stydím, že celá zrudnu."

„Ty a stydíš?!" vykřikly nevěřícně Romana se Zlatou.

Filipka přikývla. „Stydím se často a hodně, ale moje mamka říká, že když se budeš tvářit sebejistě, pak si každý pomyslí, že taková i ve skutečnosti jsi."

Romanu to ohromilo. „Tak to je skvělá rada! Nikdy by mě nenapadlo, že by ses zrovna ty mohla stydět."

„Tak kam jsi měla namířeno, Zlato?“ zeptala se Filipka. „Máš tu nějaký úkryt?“

Zlata se začervenala a hrábla kopyty. „Tak nějak,“ připustila. „Ale když vám řeknu pravdu, nebudete mi věřit.“

„Proč bychom ti nevěřily?“ zeptala se Filipka.

„Je to tajemství, takže mi musíte slíbit, že to nikomu neřeknete,“ řekla Zlata. „Chtěla jsem navštívit moji kamarádku Zlatorožku. Žije v Oblačném lese.“

„V Oblačném lese nikdo nežije,“ namítla Romana.

Zlata se zhluboka nadechla a pronesla. „Ona je jednorožec.“

„Jednorožec?“ vyhrkla Filipka. „Jednorožci opravdu existují?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Království poníků - Dobrodružství s jednorožcem**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.